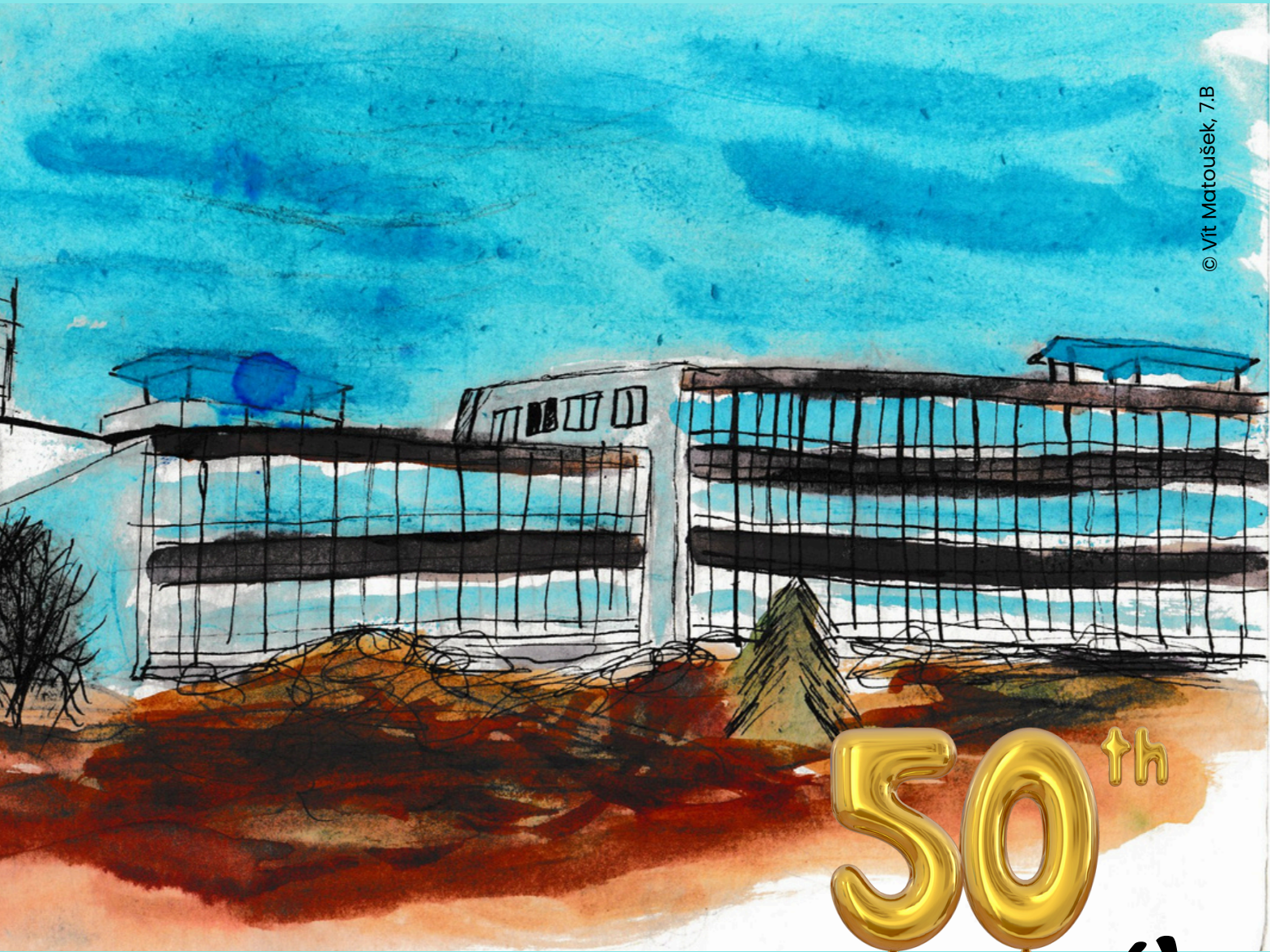

vydání č. 3, ÚNOR 2026

ŠUTKOVINY

© Vít Matoušek, 7.B

Šutka slaví!

50

ŠUTKOVINY

Tentokrát
výroční!

Milí čtenáři a čtenářky,

máme velkou radost, že Vám můžeme představit další číslo našich Šutkovin, a to rovnou výroční speciál! Škola slaví kulatiny a my u toho nemůžeme chybět.

Co by Vás na našich stránkách nemělo minout? Už titulní strana je speciální, moc děkujeme našemu ilustrátorovi za skvělé ztvárnění školy. Na stránkách nabízíme spoustu rozhovorů: členové redakce se ptali našich milých učitelů, co by škole přáli do dalších let. Zpovídali také své rodiče, kteří před lety seděli ve stejných lavicích, jako teď sedí oni sami. Přinášíme i rozhovor o sportu a podrobné interview o právnické profesi. Máme retrogalerii, šutkovskou top devítku a samozřejmě historické okénko i prozaický příběh.

Moc ráda bych poděkovala všem členům redakce, kteří Šutkoviny tvoří, protože naše redakční úterky odpoledne jsou příjemným a zábavným momentem v každém týdnu. Práci na článcích se ale věnují i doma ve svém volnu, za což jsem jim fakticky vděčná! Děkujeme vedení školy, že nám umožňuje psát o tom, co nás baví, zajímá, inspiruje a oslovuje.

A samozřejmě přejeme škole všechno nej nej nej
& hodně dalších výtisků našich novin!

Napsala: paní učitelka Macků

HAPPY
BIRTHDAY

Historické okénko

rok 1976: založení školy v době normalizace

Ahoj! Jak jistě víte, letos slaví naše škola 50. výročí. Šutka byla založena v roce 1976 – tedy v době normalizace. Ale co jiného se v tento rok ještě stalo?

Získali jsme **zlatou medaili** na MS světa v hokeji v Katowicích!

Jiří Menzel natočil v Česku oblíbený a úspěšný film **Na samotě u lesa**.

1976

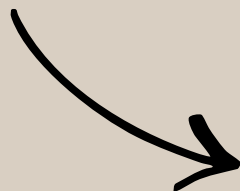
Stevem Jobsem byla založena společnost **Apple**.

A Oldřich Lipský natočil také velmi úspěšný český film **„Marečku, podejte mi pero!“**

Konaly se **LOH** v Montrealu...

...a také **ZOH** v Innsbrucku.

Normalizace bylo období po roce 1968, tedy po potlačení Pražského jara vojsky Varšavské smlouvy. Cílem komunistické vlády bylo vrátit politické poměry do stavu před rokem 1968, což ve skutečnosti znamenalo obnovení tvrdé komunistické moci. Byla znovu vrácena cenzura, začalo se propouštět ze zaměstnání nebo byly zrušeny různé organizace, např. Sokol nebo Junák. K tomuto obnovování a uvolňování atmosféry ve společnosti docházelo během 60. let. Na protest proti režimu se dva studenti Jan Palach a Jan Zajíc v roce 1969 v Praze upálili. V této době byly zakázané různé knihy, filmy nebo i hudba. Spousta lidí se bála vyjadřovat veřejně svůj názor. Někteří ale dali najevo nesouhlas s režimem podepsáním Charty 77. Normalizace skončila až v roce 1989 sametovou revolucí.

Jak to vidí učebnice

Tento den byl pro mě jeden z nejzajímavějších. Děti z mojí třídy měly totiž prvouku s panem učitelem Novákem, který si dával do vousů zapomenuté žvýkačky, aby si je znovu vychutnal (absolutně nechutné). Jenže, tato hodina je nejnudnější a nejstrašnější ze všech. Nejstrašnější ze všech, protože spousta tvorům nepřišel pan Novák jako člověk. Nejnudnější ta hodina byla vždycky proto, že když už tento předmět studujete po osmé, něco se naučíte. A já jsem se nejenom něco naučila, ale taky jsem něco ztratila. Ten respekt vůči těm ubohým dítkám, kteří musí tuto strastiplnou hodinu překonávat. Abyste pochopili všechny tyto řeči, musím se vám představit. Jsem učebnice prvouky pro 2. třídu základní školy. Ale ty nekonečné hodiny, kdy někdo žvaní věci, které máte v hlavě sedmkrát! Ale někdy, jen někdy se stane něco fakt odvážného. Třeba tohle: pan Novák se ptá jedné holčičky v první lavici, co je to za strom. Ani jsem se na to nepodívala a hned věděla, o jaký strom se jedná. Proboha dítě, vždyť to je jabloň!“ slyšela jsem v hlavě. Podívej se na ty květy a hned to víš!“

Holčička mlčela. Po spánku jí stékala kapička potu. Už jsem věděla, jak to bude dál. Pan Novák jí dá další otázku a pak...

„Doufám, že když tady něco žvaním,“ začal Novák, „že to alespoň někdo poslouchá. Ale, že jsi neodpověděla správně, víš, co tě čeká. Ale až potom. Kdo ví, jaký to byl strom?“ Pár odvážných ruček vystřelilo nahoru.

„TY!“ ukázal pan Novák na chlapce s kudrnatými vlasy. Učitel si nikdy nezapamatoval jména. „Pane učiteli, Zuzka za to nemůže. Prosím, nedávejte ji do podkroví!“ řekl chlapeček neohroženě. To bylo odvážné. Hodně odvážné. Myslím to, jak se postavil panu Novákovi.

„V mé třídě mi nikdo odporovat nebude!“ křičel učitel. „A TY, JAK MÁŠ DRZOST, MYSLÍM, ŽE SKONČÍŠ TAKY V PODKROVÍ! JE TAM ZIMA A UŽ NIKDY NEUVIDÍŠ SVĚTLO SVĚTA A SVOJE RODIČE!“ začal pan učitel rvát. Někdo zaklepal. Chlapec se znovu hlásil o slovo. „TY“ ukázal na něj učitel.

„Někdo klepal“ odpověděl chlapec. Pan učitel se zděsil.

„Si piš, že tě slyšeli,“ ozvalo se mi v hlavě, (připomínám, že jsem jenom učebnice).

Ano, slyšeli ho. K tomu všemu sám pan ředitel.

No, a abych dokončila své povídání, pana Nováka zatkli. Ještě k tomu se zjistilo, že to celou dobu nebyl žádný pan Novák ale pan Černý z proslulé loupežnické bandy Černý kříž.

No, i ve škole se dějí zajímavé věci :)

Kukátko do Kabinetu

výroční edicee!!

Pro kontext:

Zeptali jsme se různých vyučujících, co by naší škole popřáli do dalších padesáti let. A takhle to dopadlo:

Úvodem slova někoho, kdo zažil Šutku jako žák i jako učitel:

„Krásných padesát let slaví ZŠ Na Šutce - místo, kde vyrostly generace dětí a vzniklo nespočet příběhů a přátelství (mnohdy na celý život). Škole přeji mnoho dalších let plných úspěchů, zvědavých žáků, inspirativních učitelů, podporujících rodičů a každodenních radostí z učení. Ať se tu nadále učí nejen znalostem, ale i respektu a spolupráci.“

p. učitelka Medková

Paní ředitelka:

„Naší škole z celého srdce přeji, aby zůstala mladá duchem, moudrá věkem a nezapomenutelná pro všechny, kteří se již stali či se stanou součástí její historie. Věřím, že naše škola bude vždy místem, kde nechybí dětský smích, lidské pochopení a přátelská atmosféra.“

Vzkazy shromáždil a sepsal: Jakub Sami Perný

**P. zástupkyně
Čihařová:**

„Přeji naší škole, aby i v dalších 50 letech zůstala místem, kde se žáci, učitelé i rodiče cítí dobře.

Ať má stále svou atmosféru, své vstřícné klima a mnoho důvodů, proč na ni všichni budou jednou vzpomínat v dobrém.”

**P. zástupkyně
Kašparová:**

„Já bych škole přála minimálně dalších 50 let úspěšného působení.

A co bych si přála úplně nejvíc, to by byly asi žáci, které škola baví. Chtěla bych, aby nám tady vydrželi podobné děti, jako jste vy, protože mám, pocit že nám dobře fungujete!

**P. zástupkyně
Kloboučnicková:**

„Naší škole bych do dalších 50 let přála bezproblémovou práci s rodiči a šťastné děti.”

P. učitelka Šípová:

„Já bych naší škole přála, aby to v ní vřelo vzdělaností, navyšováním chytrosti a dovedností a zároveň, aby lidé, kteří ve škole jsou, byli společně všichni šťastní, aby měli mezi sebou dobré vztahy: učitelé s učiteli, žáci s žáky, učitelé s žáky a žáci s učiteli.”

P. učitelka Čulíková:

„Šutce přeji, aby ji žáci i učitelé navštěvovali s chutí, aby pro ně byla bezpečným místem plným respektu a pochopení. Přeji škole inspirativní a nadšené pedagogy, zvědavé žáky a další roky plné poznání.”

P. učitelka Macků:

„Hodně akčních žáků, kreativních učitelů, chytrých poznatků, vyhraných turnajů, přečtených knih, vtipných momentů, úspěchů v soutěžích. A hodně empatie a podpory na všech stranách. A hodně vydaných Šutkovin, to je jasné!”

P. učitelka Maříková:

„Přála bych škole dobrý kolektiv, dobré učitele, zmodernizování učeben, a aby žáky bavilo učení.”

P. učitel Mareš:

„Přál bych škole více žáků jako jsou z 8.B.”

P. učitel Krupička:

“Aby to tu v následujících 50 letech fungovalo tak, jako těch posledních 30, protože ty jsem tady zažil a přežil hlavně díky skvělé přátelské atmosféře.”

Top 9 věcí na Šutce

PS: Není to od nejlepšího po nejhorší.

žáci

učitelé

sport

tělocvična a
venkovní
areál

lyžáky

IT učebna

výhled na
Prahu

ping-
pongový
stůl

prázdniny
a
víkendy

Tak k ten naší škole neodmyslitelně patří. Zeptali jsme se našeho pana učitele Vojtěcha Bartoše na všechno, co nás ke sportu na Šutce napadlo!

Sport!

Co se dá podle vás považovat za největší úspěchy naší školy ve sportech?

Za mě je to týmovost, dobré chování a dobré charaktery žáků :-)

Má Šutka pro sport dobré zázemí?

Ano, opravdu dobré, až nadstandardní. Máme velkou výhodu, že naše paní ředitelka i všechny paní zástupkyně jsou sportovkyně. To je velký benefit, věří tomu, jak moc je sport pro děti důležitý a díky nim je tady sport neskutečně podporovaný.

V jakých sportech je Šutka nejlepší?

Díky spolupráci s Kometou je Šutka nejlepší ve volejbalu, ale velké úspěchy máme i v basketbale, na který se docela dobře dokážeme připravit. No a také v atletice!

Šutka slaví 50! Jak dlouho už jezdíme na lyžáky?

Podle mě jezdíme lyžovat celých 50 let, ale je to spíš otázka na pana učitele Krupičku, který je tady déle. Já jsem tady devátým rokem, celou dobu jezdíme na hory do Čech. A 7 let zpátky jsme začali jezdit i do Rakouska.

Když už škola existuje takovou dobu, tak by mě zajímalo, před jakou dobou se poprvé objevil předmět sportovní hry a jaká za ním stojí myšlenka? Většina škol má totiž jen tělocvik.

Sportovní hry jsou tady už dlouho a za tou myšlenkou stojí paní zástupkyně Čihařová. Je to předmět na druhém stupni, kdy spolu sportuje celý kolektiv třídy, holky a kluci navzájem poměří své síly a snaží se být co nejlepší v kolektivních sportech. Možná se někdy dočkáme i sportovní třídy.

Dokázal byste si tipnout, na kolika školních turnajích jste už s dětmi byl?

Tyjo, na kolika jsem já minimálně byl... řekl bych, že tak na 160 turnajích za Šutku! Jinak Praha 8 tyto turnaje pořádá již 20 let.

Co byste si přál, aby se na Šutce do budoucna změnilo třeba v rámci vybavení? Nebo v práci s dětmi?

Na vybavení nic, protože to máme opravdu skvělé. A studentů přeji, aby si byli jistí tím, co dělají.

To se netýká jen sportu, ale přeji si, aby dělali, to co umí a co je baví.

Jsem moc rád, když učitelé mají studenty, které znají z lavice a jsou tam třeba pěkně neklidní...A pak je učitelé vidí také v akci na hřišti, jak jsou skvělí sportovci! To je pak skvělé :-)

Děkujeme panu učiteli za jeho práci i za rozhovor!
Napsal: Vojtěch Hýbner

Retrogalerie

Školní rok 1996-97

Poznáváte tuto palmu, která roste s našimi dětmi? Uvidíme, jestli se do vestibulu vejde i za 50 let...

Tento malý chlapec, kterého vidíte na fotce, je teď už dědeček! Dokonce jednoho z našich redaktorů!

ZŠ Na Šutce 2011 - 2012

Fotky od rodičů a prarodičů sehnala celá redakce!

Nahlédnutí do minulosti: 80s, aneb vyzpovídala jsem svého tátu!

80's

**Někde jsem slyšela, že
snad byl ve škole zubař.
Je to pravda?**

**Ano, byla tu zubařka a ordinaci
měla u tělocvičny!**

**Měly jste stanovené oblečení?
Bylo nařízené, co musíte nosit?**

**Ano, na tělocvik. Holky měly
modré a kluci červené
trenky. Tak to prostě bylo.**

**Pamatuješ si, kolik bylo žáků v
jedné třídě?**

**Počet žáků byl stejný,
ale v jednu dobu bylo
fakt hodně dětí a museli
přidat další třídy, takže
bylo i D a E.**

Jak vypadaly prostory tříd?

**Třídy vypadaly úplně stejně jako
dnes, vybavení asi máte
modernější, ale prostory si
vybavuji z dětství takto.**

Byly v tu dobu ještě rákosky?

**Ne, neblbni, v tu dobu rákosky už
nebyly! :-D**

RETRO

Rozhovor vedla: Magdaléna Kabelová

ŠKOLA TEĎ

Teď jsme na mobilech, někdy se nám říká on-line generace, někdy i o hodině, např. když hrajeme Kahoot!

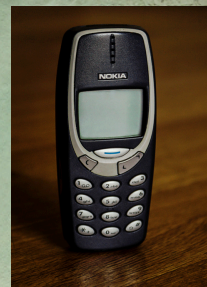

Nosíme si, co chceme, džíny, tepláky, a taky do těláku můžeme mít jakoukoliv barvu úboru.

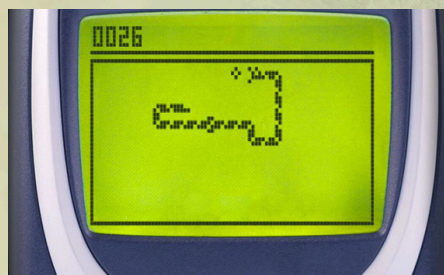
Teď chodíme do školy od pondělí do pátku (naštěstí, někteří by to brali jen do čtvrtka).

HAPPY WEEKEND

ŠKOLA DŘÍVE

Mobily děti buď vůbec neměly, nebo se ještě nevyráběly, nebo neměly internet (ale měly hada!)

Dříve se musely děti do těláku všechny sladit, holky modré šortky a kluci červené!

Ukázka z filmu *Bota jménem Melichar*, kde mají holky TV.

V některých letech se chodilo do školy i v sobotu! To snad neeee!

Napsala: Linda Matušková

Vyzpovídali
jsme Ivu
Langer
Pikalovou.

Kukátko do advokátní kanceláře

Co vás přivedlo k rozhodnutí stát se advokátkou?

Popravdě řečeno, nikdy jsem neměla vysněné, že budu advokátka. Na střední škole jsem spíš tápala – neměla jsem jasnou představu, čím bych chtěla být. Neměla jsem v sobě tu klasickou vášeň typu „jednou budu doktorka“ nebo „chci být právníčka“. Po maturitě jsem začala studovat demografii a ekonomiku na Karlově univerzitě, ale už během prvního ročníku jsem zjistila, že mě tam nebaví skoro nic – kromě jednoho předmětu: základy práva. A právě to mě nakonec přivedlo k rozhodnutí přestoupit na právnickou fakultu. Tím to vlastně všechno odstartovalo. Postupně jsem se přes neziskový sektor dostala až do advokacie. Takže to nebylo žádné dětské přání – ale život mě tam prostě přivedl.

Jak vypadá běžný den ve vaší advokátní praxi?

Když jsem ještě aktivně vykonávala advokacii, začínala jsem den tím, že jsem přišla do kanceláře, udělala si dobrou kávu a pustila se do práce. Většinu dne jsem seděla u počítače – psala smlouvy, připravovala podání pro soudy, nebo odpovídala na e-maily od klientů. Práce advokáta je hodně o čtení a psaní, ne o dramatických scénách u soudu, jak to často vypadá ve filmech. Osobní schůzky probíhají většinou jen na začátku spolupráce, kdy je potřeba klienta víc poznat a zjistit podrobnosti. Ale jinak se většina práce odehrává v tichu kanceláře, mezi paragrafy a judikáty.

Kterým oblastem práva se nejčastěji věnujete?

Nejblíže mám k rodinnému právu a obecně k občanskému právu. Hodně jsem také pracovala s problematikou ochrany osobních údajů – GDPR a zajímám se i o oblast duševního vlastnictví, například ochranné známky. Baví mě také právo v digitálním světě – pracovala jsem třeba na právním nastavení e-shopů nebo startupových projektů. Pomáhala jsem třeba s obchodními podmínkami pro společnost, která provozovala síť nabíjecích stanic napojených na aplikaci. Je to různorodé a právě ta pestrost mě baví.

Jaké byly vaše začátky v právnické profesi? A bylo těžké se prosadit?

Moje cesta vedla nejdřív přes neziskový sektor. Po škole jsem absolvovala Erasmus v Holandsku, přesněji ve městě Haag, kde mě úplně uchvátil svět mezinárodního práva. Chtěla jsem pak dělat něco smysluplného, co by tenhle přesah mělo – a tak jsem šla pracovat do organizace zaměřené na lidská práva. Potom jsem byla chvíli podniková právníčka, a až pak jsem vstoupila do advokacie. A upřímně – bylo to těžké. Advokacie je náročná profese, člověk se v ní učí každý den a trvá roky, než si začne být jistý. Mně to trvalo možná pět až sedm let, než jsem si začala připadat skutečně kompetentní.

Jak se podle vás advokacie změnila v posledních letech?

Určitě hodně – hlavně kvůli technologiím. Advokacie se digitalizuje, AI začíná pomáhat s rutinními úkoly. Ne že by nám psala žaloby, ale třeba při převodech nemovitostí už umí z katastru přetáhnout údaje přímo do smlouvy. Také je kladen mnohem větší důraz na rychlost a zároveň kvalitu služeb. A čím dál častěji se mluví o tom, že advokát musí být víc než jen znalec zákonů – měl by umět poradit i daňově, podnikatelsky, mít širší rozhled. Co je ale pro mě osobně důležité, je to, že se konečně začíná mluvit i o duševním zdraví právníků. Protože dříve bylo přesvědčení, že pokud nevydrží advokát pracovní nápor, třeba 14 hodin denně, tak prostě advokacii dělat nemá, že se na to nehodí. Dnes se o tom mluví více, například jsou různé konference.

Co vás na své práci nejvíce baví nebo naplňuje?

Nejvíce mě vždycky bavila práce s lidmi – konkrétně ten okamžik, kdy za mnou přijde klient a já slyším jeho příběh, situaci, ve které se nachází, a společně hledáme cestu ven. Dnes mám advokacii pozastavenou, ale právě kvůli tomu lidskému kontaktu jsem se více přesunula k mediaci. Mediátor totiž sedí s lidmi osobně, v jednom prostoru, a snaží se jim pomoci najít dohodu. Právě tahle práce – naslouchání, empatie, a možnost skutečně někomu pomoci – je pro mě nesmírně naplňující. Nejvíce mě těší, když vím, že jsem někomu pomohla vyřešit problém a on díky tomu může jít dál.

Jaké případy nebo situace pro vás byly profesně nejnáročnější?

Nejnáročnější byly určitě případy z oblasti rodinného práva – ačkoli tu oblast mám ráda, dokáže být emočně velmi náročná. Nikdy nezapomenu na jeden konkrétní případ, který jsem zmiňovala i při výuce – zastupovala jsem maminku, která se po léčbě závislosti na alkoholu snažila získat zpět děti do své péče. Na první pohled to může znít jasné: „Pila, tak o děti přišla.“ Ale realita byla složitější – sama na děti, bez pomoci, v těžké životní situaci. Byla to velmi silná kauza. Nejhorší moment pro mě byl, když se rodiče nedokázali shodnout ani na tom, jestli má dcera brát psychofarmaka – matka tvrdila, že je dcera u ní v pohodě, otec přes psychiatra prosazoval medikaci. V tu chvíli jsem cítila smutek a bezmoc, protože jsem věděla, že mezitím plyne čas, který dětem nikdo nevrátí.

Máte nějaký vzor v oblasti práva, který vás inspiroval?

Nemám jeden jediný vzor. Ale inspirací je pro mě čím dál víc žen kolem mě – právníček, advokátek, soudkyň – které dokázaly skloubit velmi náročnou právní profesi s rodinným životem, péčí o děti, a často navíc ještě zvládají psát články, přednášet, jezdit na konference. Dřív bylo právo doménou mužů, ale to se mění – a každá z těch žen, které kolem sebe vidím, je pro mě velkým vzorem a důkazem, že to jde.

Co byste doporučila mladým lidem, kteří se chtějí stát právníky?

Určitě bych doporučila zjistit si, jak vypadá reálná praxe – třeba formou stáže nebo brigády v advokátní kanceláři. Protože veřejnost má o práci právníka často zkreslené představy – hodně lidí to zná jen z filmů, kde je všechno dramatické, akční, ale realita je jiná. Většinu času trávíme čtením, psaním, řešením termínů a komunikací s klienty. Je to intelektuálně náročná práce, která ale může být nesmírně zajímavá, pokud vás baví hledat souvislosti, myslet analyticky a pomáhat lidem. A hlavně bych řekla – buďte otevření. Právo nabízí spoustu směrů – od soudců, přes státní zástupce, firemní právníky. Člověk se může najít v leccem.

Jak náročné pro vás bylo studium právnické fakulty?

Studium mě bavilo, ale bylo náročné – to nebudu zastírat. Právo je založené na systematickém učení, čtení a hlavně pochopení logiky věci. Největší výzvou byly státnice – vzpomínám si, jak jsem si na zem v pokoji u rodičů vyskládala všechny učebnice, co jsem musela zvládnout přečíst. Položené na sobě měly možná metr na výšku! A žádná z nich nebyla útlá brožurka – spíš 500, 600 i víc stran. K tomu člověk musí číst zákony, komentáře, judikaturu... A přitom chránit svoje oči i nervy. Ale přesto – když vás to baví, zvládnout se to dá. Mě právnická škola opravdu naplňovala.

Co byste si přála vědět o advokacii v době, když jste ještě studovala?

Asi bych ocenila, kdyby mi někdo upřímně řekl, jak moc sedavá a duševně náročná je tahle práce. Já jsem dost energický člověk – mám ráda pohyb, dynamiku – takže mi dalo práci si zvyknout na ten režim, kdy člověk většinu dne sedí a buď čte, nebo píše. Možná bych tehdy víc zvažovala třeba psychologii nebo jiný humanitní obor, ale nelituju. Právnické vzdělání mi dalo neskutečně moc. A i kdybych se právu nakonec nevěnovala, pořád to považuji za něco, co má obrovskou hodnotu.

Myslíte si, že je v České republice spravedlnost dostupná všem?

Řekla bych to upřímně – úplně si to nemyslím. Nechci říct, že by náš právní stát nefungoval. Máme tady rozdělené složky moci, není tu autokracie, rozhodování probíhá podle zákona. Ale v praxi, hlavně z pohledu advokáta, vidím, že spravedlnost není vždy předvídatelná. Například ve věcech výživného – dítě stejně staré, rodiče s podobným příjmem, a přesto různé soudy rozhodnou úplně jinak. Chybí nám větší sjednocení rozhodovací praxe, které by lidem dávalo jistotu, co můžou čekat. A právě ta nepředvídatelnost je problém – protože když nevíte, co vám soud přizná, nemáte ani pocit, že se vám dostane spravedlnosti.

Jak vnímáte roli advokáta ve společnosti?

Myslím si, že jako advokáti máme v České republice celkem dobrou pověst. Ano, občas se v médiích objeví případy, kdy někdo zpronevěří peníze nebo se chová neeticky, ale to není selhání celého systému, to je selhání jednotlivce. My jako advokáti jsme vázáni nejen zákonem o advokacii, ale i etickým kodexem, který se vztahuje i na naše chování mimo kancelář. A většina kolegů, které znám, si to uvědomuje a snaží se své profesi dělat čest. Je to služba – a ta má být profesionální a zároveň lidská.

Podrobný
rozhovor vedl
Vladimír Balke.

Setkáváte se s nějakými předsudky vůči advokátům?

Ano, určitě. Lidé si často myslí, že když jste advokátka, musíte znát všechny zákony – úplně všechno! A že vlastně nikdy nepotřebujete radu od kolegy. Ale tak to není. Právo je obrovské a specializované. Já se třeba věnuji rodinnému právu, ale když bych řešila daňovou nebo finanční věc, rozhodně bych si přizvala kolegu odborníka. A druhý častý předsudek je, že advokáti si automaticky žijí nad poměry. Pravda je, že si člověk může dobře vydělat, když je šikovný, ale zároveň to není žádná automatická záruka vysokého příjmu. Je to podnikání jako každé jiné. Záleží, jak si to nastavíte.

Jak se vám daří skloubit profesní a soukromý život?

Není to vždycky jednoduché. Právě proto mě tolik inspirují jiné ženy v oboru, které to zvládají. Skloubit advokacii, která je časově náročná a duševně vysilující, s rodinou, dětmi, vlastním životem... to chce hodně plánování a pevné hranice. I proto jsem si časem uvědomila, že mě víc naplňuje oblast, kde je větší lidský kontakt – a přesunula jsem se částečně k mediaci. Tam se mnohem víc propojuje profesní se soukromým. Protože tam prostě sedíte s člověkem a jste mu oporou.

Máte nějaké strategie, jak zvládat stres při náročných případech?

Naučila jsem se dvě věci: jednak se na chvíli odpojit – dopřát si pauzu, vědomě vypnout. A druhá věc je nebýt na všechno sama. Mít kolem sebe kolegy, se kterými se dá věc probrat, ventilovat to. Je skvělé, že se dnes už i v advokacii mluví o duševním zdraví. Dřív to bylo bráno tak, že když to někdo nezvládne, tak se na to „nehodí“. Dnes už ale víme, že to tak není, že i silní lidé mají právo říct si o pomoc, nebo si dát pauzu.

Máte nějakou profesní metu nebo sen, kterého byste ještě chtěla dosáhnout?

Tak samozřejmě, mým cílem je mít nějaké mediační centrum, kde by se mohlo sdružovat více mediátorů, jednak pro mediace samotné, ale i pro nějaký výcvik nových mediátorů. Bylo by to na bázi komunity. Dnes jsou samozřejmě nějaké školy, ale je to o tom si sednout a poslouchat, a tím pádem je to za mě skvělý nápad.

Paní Ivě děkujeme, že do
naší školy zavítala v rámci
projektu Advokáti do škol.

Jak vidíte budoucnost advokacie v České republice?

Myslím, že nás čeká ještě větší digitalizace a tlak na rychlost. Ale zároveň doufám, že si profese uchová lidský rozměr. Že nebude jen o výkonu, ale i o empatii, respektu a důvěře. Budoucnost vidím i v multidisciplinárním přístupu – advokát, který chápe i daňové, technologické nebo podnikatelské souvislosti, bude mít podle mě stále větší hodnotu. A pevně věřím, že se bude čím dál víc mluvit i o duševním zdraví právníků – aby to nebyl výkon na úkor života.

50% OFF

VYBER SI SVOU
PADESÁTKU

KHUSUS HARI INI SAJA!!!
**Diskon
50%***

$20+30=50$

* Untuk semua barang kategori baju pesta
* Tidak berlaku dengan pembayaran menggunakan Kartu Kredit

